

HANA MILTKÁ
13 POVÍDEK

PRO KLUB KNIHOMOLŮ

8

Hana

Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 8

Vztah

Mladé manželství se rozpadlo. Smutné je, že se bývalému páru narodila dceruška. Smutné? Většinou se jedná o šťastnou událost. Ale tentokrát...

Mladý Rudolf si podvědomě hledal partnerku pro svůj další život. Nešlo jen o něho. Rozvedená manželka zmizela neznámo kam a jejich osmiletou dcerku Aničku nechala na pospas manželovi.

„Sněž celou snídani, ve škole bys měla hlad. Do oběda je daleko,“ nabádal Ruda starostlivě svou dceru. „Za chvíli musíme jít. Hodím tě do školy.“

„Ale tati,“ namítla Anička nesměle, „holky se mi smějí, že jsem tatínkův mazánek.“

„A taky jsi. Hlavně sebou hoď, ať všechno stihneme.“

„Ještě jsi mi neřekl, co tě dneska čeká v práci,“ namítla dospěle.

„Není čas! Musíme...“

„Máš jednání?“

„Jo. A nechci přijít pozdě.“

„Vždyť letím,“ pípla neochotně dcera. S posledním soustem housky se sýrem dopila čaj, odnesla do dřezu nádobí, popadla tašku, oblékla kabát a vyrazila s tátou za povinnostmi.

„Ve tři čtvrtě na pět tě vyzvednu.“

„Když to musí být...“ usmála se Anička, vyběhla z auta a dohnala skupinku kamarádek. Dívky zasedly do svých lavic přesně se zvoněním.

Rudolf hned vyrazil do práce. Přemítal, co všechno ho na jednání čeká. Jeho příprava byla vždy pečlivá. Mohl ale přece jen něco přehlédnout. Stěží zaparkoval. Pak běžel do zasedačky. Zabýval se novými stavbami. Za jeho dozoru vznikala pozoruhodná díla. Musela však být především bezpečná při dodržení všech potřebných opatření. Nikdo nesměl ošidit materiály ani práci.

Jednání proběhlo konstruktivně. Jako vždy byl Rudolf kvalitně připravený. Nemusel se o práci bát. Jeho spolehlivost se dávno rozkřikla. Zájem o jeho služby byl veliký.

Ve své kanceláři si dal svačinu. Koukl na hodinky. „Anička má právě velkou přestávku. Taky asi rozbalila housku se šunkou. Budu muset vymyslet zase něco jiného, aby se jí to nepřejedlo,“ povzdechl si. „Bez mámy to má těžké. A já vlastně taky,“ vzpomněl s lítostí na krásný čas líbánek.

Blížil se konec pracovní doby. S lehkým pousmáním si vybavil, že ho čeká příjemná hodinka.

Zaparkoval poblíž a zazvonil v jednom starém domě.

„Kdo je?“

„Já, vždyť víš. Nebo snad čekáš i někoho jiného?“

„Pojď dál, bzučím,“ ozvalo se.

S úsměvem vstoupil do dveří: „Nejdřív si umyju ruce. Dneska je to nutnost.“

„Jenom dneska?“ usmála se pěkná štíhlá majitelka bytu.

„Nemohl jsem se dočkat,“ políbil ji dlouze a poctivě.

„Dáš si panáka?“ zeptala se po polibku.

„Nemůžu, jsem tady autem.“

„Kávu?“

„Jo, tu si dám rád. A nějakou vodu.“

„Jasně. Jedl jsi?“

„Nebudu jíst. Mám doma navařeno.“

„Ty jsi tak šikovný, takový manžilek je k pohledání,“ svůdně se usmívala.

Rudolf nenechal její tělo dlouho zahálet. Skončili ve vášnivém objetí v její ložnici. Jako vždy se po aktu zvedli a chvilku si povídali, Ruda koukl na hodinky: „Musím letět. Dcera za chvilku končí, musím ji vyzvednout.“

„Prosím tě, copak neujde kousek pěšky? Musí ji taťka vozit autem?“

„Samozřejmě, že ujde. Musel jsem autem kvůli práci. Měl jsem jednání na třech stavbách.“

„Jasně. Tak ještě zůstaň. Mám dneska výjimečně ještě hodinku čas.“

„Aničku nemůžu nechat čekat.“

„No, snad trefí těch pár ulic sama domů, ne? Školu má kousek!“

„Nenechám ji přecházet ulice samotnou. Je malá. Dneska jsou řidiči bezohlední,“ rozhodl Rudolf a začal se oblékat.

„Aby se nezbláznila...“ odfrkla. Cítila se dotčená, že nadšeně nepřivítal její společnost na další hodinu. „Škoda, mohli jsme si ještě pěkně zaskotačit,“ prohodila zklamaně.

„Tohle asi nebude její náhradní matka,“ uvědomil si s lítostí.

Vyzvedl svou dcerku právě včas.

Doma s ní probral novou školní látku.

„Tenhle malý drobeček nemůže za to, že její pravá máma vymetá večírky a povinnosti matky ji zatěžují,“ uvědomil si. „Má svého tátu a já ji nedám.“

Pečlivě se staral o svou Aničku. Byla hlubokým smyslem jeho života.

Po nějaké době našel dobrou náhradní maminku a skvělou manželku pro celý další společný život. Jeho rodina se zdárně vyvíjela. Vnoučky miluje nade vše.

Blahopřání

Přechod podzimu do zimy není příliš veselé období. Sluníčko nás opouští, den se krátí, většinu času nás obklopuje zima, déšť, bláto, šero a tma.

Přesto se občas objeví událost, která nám ukáže světlo.

Příhoda, kterou chci vyprávět, nepatří mezi nejveselejší.

Mám kamarádku Helču. Pro spoustu lidí je sluníčkem, které potěší, pochopí, zahřeje a přináší vždy dobrou náladu. 6. listopadu se jí stala téměř nepochopitelná záhada. Přišla unavená z práce. Chtěla si na chvílku pustit televizi a odpočinout, než se pustí do nutných domácích prací.